

YLÄSALI

1 2008

Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

*Hänessä oli elämä,
ja elämä oli ihmisten valo.
Valo loistaa pimeydessä,
pimeys ei ole saanut sitä valtaansa.*

N:o 1 - 2008

YLÄSALI

Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan uutis- ja yhteyslehti

Lähetetään maksutta suomenkielisille seurakuntalaisille ja muille sanomasta kiinnostuneille Ruotsissa ja tilauksesta ulkomaille

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes gata 25 3 tr
111 22 Stockholm

Sähköposti:

falcoprofil@bredband.net

Puhelin:

08-21 66 74

Pankkiyhteys:

Stockholms Finska
Adventförsamling
Plusgiro nr 19 46 61 - 5

Toimittajat:

Sinikka Mäkipvierikko
Aram Mäkipvierikko

Toimituskunnassa myös:

Ari Laitinen, Täby
08-756 80 48
ari.laitinen@spray.se

Vieno Piironen, Bålsta
0171-534 02

Merja Suokko, Tukholma
08-710 11 48

Taitto:

Falco Profil, Sigtuna
08-592 500 66
falcoprofil@bredband.net

Kansikuva:

Sinikka Mäkipvierikko
Teksti: Joh. 1:4, 5

YLÄSALI – avoin foorumi kysyjille, etsijöille. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata/lyhentää tekstiä. Artikkelien **sisällöstä** vastaa kirjoittaja. Julkaistu aineisto ei välttämättä edusta toimituksen tai Adventtikirkon virallista kantaa. Kirjoitukset voi lähettää postitse tai sähköpostina.

Osoitteenmuutokset, tilaukset, peruutukset yms. KIRJALLISESTI.

Kiitos,

uskolliset Yläsalin ystävät, jotka olette vaikuttaneet siihen, että edelleen voimme toimittaa tätä pientä lehtistämme! Olkoon siunaus molemminpuolista – saakoon antaja yhtä paljon iloa kuin vastaanottaja. Sen, minkä täällä päässä teemme, teemme sydämestämme, niillä voimavaroilla, jotka ovat käytettävissä. Toivomme, että koet samalla tavalla olipa osallistumisesi minkä kokoista tai näköistä tahansa! Kiitämme jo etukäteen tämän vuoden yhteistyöstä!
– Toimitus

Edellinen kilpailu YS 2007-4

Kysymys kuului: Mitä *rakennusta* Joel käyttää vertauskuvana Jumalan suojan vahvuudesta? **Oikea vastaus:** Vuorilinna (Joel 4:16). **Voittaja:** Kirsi Peltonen. Onnittelut! Pieni palkinto tulossa.

KUVA: SINIKKA MÄKIPVIERIKKO

Uusi kilpailu YS 2008-1

Paavalin kirje Titukselle on lyhyt, mutta kuvaa kattavasti sitä, millaista ”terveen opin mukainen elämä” on käytännössä. **Kysymme:** Kuinka monta kertaa sana *’puhtaus’/’puhdistaa’* eri muodoissaan esiintyy siinä?

Lähetä vastauksesi **31.5.2008** mennessä:

YLÄSALI-lehti,

Tukholman Suomalainen Adventtiseurakunta,
Olof Palmes gata 25, 3 tr, 111 22 Stockholm
Sähköposti: falcoprofil@bredband.net

Hyvää Pääsiäistä!

Elämme jo maaliskuuta. Kun kirjoitan tätä, ulkona paistaa aurinko täydeltä terältä. Edessämme on yksi kristikansan suurimmista juhla-ajoista: pääsiäinen. Silloin – kuten jo nyt – on suurenmoista saada tervehtiä toisiamme samalla tavalla kuin ortodoksit, joiden ehdottomasti suurin kirkkojuhla pääsiäinen on:

TOTISESTI, KRISTUS ON YLÖSNOUSSUT!

Avasin juuri tietokoneeni postilaatikon. Eräs ystäväni oli lähettänyt minulle sähköpostia, jonka sanoma sekä liikutti että pysäytti minut. Päätin jakaa sen sisällön Yläsalin lukijoiden kanssa.

Tätä Jumala kysyy sinulta tänään

Hän ei kysy minkälaisella autolla ajat,
vaan kuinka monta sellaista,
joilla ei ole kulkuvälinettä, olet kyydinnyt.

Hän ei kysy asuntosi neliömäärää,
vaan kuinka moni on tervetullut kotiisi.

Hän ei kysy, millaiset vaatteet sinulla on,
vaan kuinka monta olet avustanut pukeutumisessa.

Hän ei kysy titteliäsi,
vaan kuinka hyvin olet suorittanut sinulle uskotun tehtävän.

Hän ei kysy, kuinka monta ystävää sinulla on,
vaan kuinka monelle sinä olet ollut ystävällinen.

Hän ei kysy millaisessa ympäristössä asut,
vaan kuinka monta kertaa olet auttanut naapureitasi.

Hän ei myöskään kysy, oletko tänään muistanut ystäviäsi,
vaan Hän tietää, että olet.

Hyvät ystävät ovat kuin tähdet. Et aina näe heitä, mutta tiedät, että he ovat lähellä. Pidä heistä hyvää huolta.

Pidä myös, hyvä lukija, hyvää huolta itsestäsi.

KUVAT: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Hän ei kysy asuntosi neliömäärää, vaan kuinka moni on tervetullut kotiisi.

–Eeva-Liisa Vihermä

Luvattu maa 8

Vanhan itämaan aurinko menee mailleen

Maailmankellon osoitin lähestyi 500-lukua eKr. ”Hedelmällisen puolikuun” ja Niilinvirran kansat olivat olleet olemassa yli kolme vuosituhatta, mutta nyt niiden voimat hitaasti mutta varmasti olivat vähenemässä. Ne olivat täyttäneet tehtävänsä, ja pian lähestyi aika, jolloin niiden rooli maailmanhistorian areenalla oli päättynyt.

Mutta vielä kerran leimahti väsyneiden kansakuntien vanha toimintatarmon liekkiinsä, vielä ne keräsivät voimansa. Kansat, etelän Egyptistä idän Kaksoisvirtojen maihin, ponnistivat voimansa jotta eivät vaipuisi unohduksen hämärään tai joutuisi pikkuvaltioiden roska-koriin.

Egyptin faraot Neko ja Apries (663 – 525 eKr.) mobilisoivat kaikki voimansa valloittaakseen uudelleen Syyrian ja Palestiinan. 26:nnen dynastian suurena ideaalina oli ”Vanha Valtakunta” ja sen sotaretket Aasiaan. Rakennettiin suuria laivastoja ja tehtiin yritys kunnostaa vanha kanava Niilin ja Punaisen Meren välille. Nämä voimainponnistukset eivät kuitenkaan johtaneet haluttuun menestykseen. Mutta perintö pyramidien rakentajien aikakaudelta kantoi hedelmää. Innostuttiin kopioimaan vanhoja esikuvia, maalattiin kuvia ja tehtiin kuvapatsaita. Ikivanhoja virkamies- ja hovinimityksiä otettiin käyttöön; syntyi ikään kuin renessanssi ”antiikin malliin”

Assyrian valtakunta saavutti valtansa huipun Assurbanipalin hallitusaikana

(669 – 626 eKr.). Sen valtapiiri ulottui Persian lahdelta Ylä-Egyptiin. Vanha Orientin tiikeri oli kylläinen, ja pelätyn valloittajakansan hallitsija antoi kuvata itsensä lehtimajassa makaamassa paksuilla matoilla juomanlaskijan ojentaessa hänelle viinipikaria. Hänen harrastuksestaan oli rakentaa ensimmäinen antiikin antikvariaatti, koko vanhan maailman suurin kirjasto.

Myös Nebukadnessar (605 – 562 eKr.), viimeinen suuri hallitsija Baabelin valtaistuimella käänsi koko mielenkiintonsa muinaisaikaan. Hänen hovikirjurinsa täytyi kirjoittaa tekstinsä vanhalla Babylonian kielellä, jota kukaan ei enää osannut lukea tai puhua. Rakennustaide ja kirjallisuus kukoisti vielä kerran kaldealaisten keskuudessa.

Vain yksi kansa – hajotettuna kaikkiin ”hedelmällisen puolikuun” osiin – ei langennut tähän velttouteen ja kylläisyyteen: Israelin lapset, patriarkkojen jälkeläiset, olivat täynnä palavaa tulevaisuuden toivoa. Heillä oli varma päämäärä. He eivät lannistuneet, heillä oli voimia jatkaa olemassaoloon vielä vuosituhanisia – aina meidän päiviimme asti.

Valo tulee Idästä

Assyria oli luhistunut vuosisatoja kestäneen valtakauden ja vuosina 630 – 624 eKr riehuneen sisällissodan jälkeen pitkäaikaisten vihollistensa, meedialaisten ja babylonialaisten, hyökkäyksiin. Lopullisen surmaniskun se sai, kun meedialaisten ja babylonialaisten yhdistyneet voimat valloittivat kolmen kuukauden

piirityksen jälkeen Assyrian pääkaupungin, Niiniven, v. 612 eKr. Voittajat jakoivat Assyrian siten, että Meedia sai Tigrisin itä- ja pohjoispuoliset alueet, Babylonia maan länsiosat.

Jo noin vuoden 700 eKr vaiheilla kaksi indoeurooppalaista kansaa oli asettunut Etelä-Iraniin Urmiajärven seuduille ja olivat levittäytymässä länteen päin, kohti Susan seutuja. Toinen onkin jo esittäytynyt kertomuksessani, nimittäin meedialaiset. Toinen, persialaiset, jatkoivat laajenemistaan liittäen alueisiinsa mm. entisen Elamin seudut. Persia ei pystynyt kuitenkaan vastustamaan meedialaisia, jotka olivat valtansa huipulla. Persian kuningas, Kambyses, onnistui noin v. 600 yhdistämään persialaiset. Hänen poikansa, Kyyros II, lisänimeltään Suuri, teki Persiasta maailmanmahdin. Vuoteen 529 eKr mennessä hän kukisti useimmat Lähi-idän valtakunnat ja rakensi isiensä kuningaskunnasta todellisen maailmanvallan. Alkajaisiksi hän nousi kapinaan herraansa, Meedian kuningasta, vastaan ja löi hänet 550 eKr. Nyt Persia ja Meedia muodostivat suuren iranilaisen valtakunnan.

Persian valloitusten jatkuessa valtakunnan alue ulottui pohjoisen Vähästä Aasiasta Babyloniaan ja Egyptiin etelässä sekä Välimerestä lännessä Indus-joelle saakka itään. Saapuessaan juhlimaan voittoaan Baabeliin kuningas Kyyros Suuri sanoi olevansa ystävällisesti asennoitunut Babylonian kansoja kohtaan. Valloittajat eivät ryöstäneet eivätkä polttaneet temppeleitä eikä palatseja, vaan hallitsija oli suopea kaikkia jumalia kohtaan, joita palvottiin Babyloniassa. Erityisesti juutalaiset saattoivat iloita, kun hän lupasi sallia heidän rakentaa uudelleen temppelin Jerusalemiin. *Näin sanoo Kyyros, Persian kuningas: ”Herra, taivaan Jumala, on antanut minulle kaikki maan valtakunnat. Hän on nyt käskenyt minun rakentaa itselleen temppelin Juudan Jerusalemiin”*

(2.Aik.36:23). Juuda ja koko ”Luvattu maa” oli nyt ”Eufraatin länsipuolinen maakunta” suuressa Persian valtakunnassa, suurimmassa imperiumissa, mitä siihen mennessä oli ollut olemassa.

Paluu pakkosiirtolaisuudesta ja temppelin jälleenrakentaminen

Vuonna 538 eKr Kuningas Kyyros oli antanut käskyn, että juutalaiset saivat lähteä Juudan Jerusalemiin rakentaakseen Herran, Israelin Jumalan rakennuksen. Heille annettiin rahaa ja kaikkea, mitä he tarvitsivat. Kyyros antoi heille takaisin ne kulta- ja hopea-astiat, jotka Nebukadnessar oli ottanut temppelistä. Ensimmäinen ryhmä aloitti pitkän matkan kotiin. Ryhmään kuului kaikkiaan 49 897 henkeä, mukaan luettuina myös orjat ja laulajat. Jerusalemissa Serubbabel, kuningas Jojakinin pojanpoika sekä ylipappi Josua ottivat temppelin rakennustöiden johdon. He ostivat setripuuta Libanonista ja palkkasivat puuseppiä ja kivenhakkajia. Olosuhteet olivat kuitenkin vaikeita. Ensin piti rakentaa asuinrakennuksia ja hankkia ansiotuloja.

Kuultuaan, että Jerusalemin temppeliä ryhdyttäisiin rakentamaan, ympärillä oleva väestö tarjoutui auttamaan rakennustöissä. He sanoivat myöskin palvelevansa Israelin Jumalaa. Serubbabel, tuntien asukkaiden taustan, kieltäytyi ottamasta heitä palvelukseensa. Heidän jumalanpalveluksensa oli milloin omien epäjumalien palvontaa, milloin Israelin Jumalan palvontaa. Tällaista nimitetään synkretismiksi eli uskontojen sekoittumiseksi. Ymmärrämme nyt, mitä Esra 4:1 tarkoittaa Juudan ja Benjaminin viholillisilla. Pyhän temppelin rakentamiseen kelpasivat vain Mooseksen lakia noudattavat henkilöt. Palestiinan asukkaat ryhtyivät nyt kaikkiin keinoin vastustamaan rakennustöiden jatkamista. Persian kuningas sai tiedon konfliktista, ja pian temppelirakennus pysähtyi kokonaan. Työt olivat pysähdyksissä 15

vuotta. Tänä aikana Persian hallituksen muistista oli unohtunut, kuka oli antanut määräyksen Jerusalemin temppelin rakentamisesta. Kuningas oli vaihtunut kaksi kertaa. Kyyros oli kuollut. Hänen jälkeensä hallitsijana oli ollut hänen poikansa Kambyses, ja nyt hallitsi kuningas Dareios I. Silloin profeetat Haggai ja Sakarja puhuivat kansalle ja saivat heidän jatkamaan rakennustöitä. Uudelleen kuningas sai tiedon, että rakennustyöt oli aloitettu. Kuningas käski tutkia, kuka oli antanut määräyksen rakennustyöstä. Silloin tehtiin löytö Ekbatanin palatsista, Meedian maakunnasta. Erästä kirjakääröstä löytyi tieto, että kuningas Kyyros oli antanut määräyksen Jerusalemin temppelin rakentamisesta (Esra 6:2). Tämän perusteella kuningas Dareios lähetti käskykirjeen, jossa hän määräsi, että kuvernööriin tuli antaa juutalaisille kaikki apu, minkä he tarvitsivat. Neljä vuotta myöhemmin, 12. maaliskuuta vuonna 515 Kr, temppeli oli valmis ja se vihittiin suurin juhlallisuuksiin.

Kuningas Artaxerxesin aikana (465 – 424 eKr) tuli kaksi uutta johtajaa Jerusalemiin. Pappi Esra tuli ensin ja toi mukanaan seuraavan suuren ryhmän. Hän oli kiinnostunut näkemään, miten kansa kunnioitti Jumalan lakia. Hän huomasi, että monet, jopa johtajat, olivat solmineet avioliittoja pakanakansojen tyttärien kanssa ja palvelivat heidän jumaliaan.

Vähän sen jälkeen Nehemia sai kuulla olosuhteista Jerusalemissa. Nehemia oli Artaxerxeen juomanlaskija ja pyysi saada mennä Jerusalemiin. Hän oli hyvin murheellinen ja rukoili Herralta apua. Nehemia sai luvan mennä Jerusalemiin rakentamaan suojamuurit.

Muurien rakentamisen aikana Juudan alueella asuvat viholliset tekivät kaikkensa työn estämiseksi. He hyökkäilivät rakentajien kimppeen ja juonittelivat kaikkiin tavoin jopa aikoen tappaa Nehemia. Osan rakentajista piti koko ajan

olla aseistettuja ja valmiina iskemään taikaisin. Muurit tulivat kuitenkin valmiiksi 52 päivän rakennustyön jälkeen.

Kaksitoista vuotta Nehemia oli Juudan käskynhaltijana – virka, jonka hän oli saanut persialaisilta. Juutalaiset eivät siis muodostaneet omaa itsenäistä valtiota. Yhdessä Nehemia ja Esra johtivat kansaa Jumalan lain noudattamisessa. He tekivät joukon uudistuksia, mm. sen, että rikkaat eivät saaneet ottaa liikaa maksua köyhiltä ruoasta ja että heitä ei saanut pakottaa ottamaan kiinnityksiä maastaan. Myöskään he eivät saaneet myydä tyttäriään orjiksi.

Jerusalem oli persialaisten herruuden alla 200 vuotta. Koko tämän ajan juutalaisten asuttaman maakunnan historia ei näytä mitään muutoksia. Nehemian jälkeen käskynhaltijana oli muita henkilöitä, mutta heidän nimiään ei saatavissa olevat dokumentit kerro.

Hellaan vaikutusvallan alle

Poliittinen voimakeskus siirtyi neljännen vuosisadan eKr aikana vähitellen ”Hedelmälliseltä puolikuulta” länteen. Tämän kehityksen alkusoittona oli kaksi kuuluisaa taistelua, joista tuli merkityksellisiä koko meidän maailmallemme ja joissa helleenit estivät persialaisten etenemisen länteen. Nämä olivat Maratonin taistelu 490 eKr, jossa kuningas Dareios I:n johtama Persian armeija voitettiin, ja taistelu vuonna 480 eKr, jossa helleenien laivasto löi persialaisten laivat Salamiin salmessa, Ateenan luona.

Issoksessa makedonialaisten kuningas Aleksanteri Suuri joukkoineen löi Dareios III:n johtamat persialaiset 333 eKr. Näin makedonialaiset ottivat johdon koko tuolloisessa maailmassa. Aleksanterin seuraava kohde oli Egypti. Sotaretki meni Tyruksen ja Gazan kautta, joissa makedonialaiset kohtasivat vastarintaa, mutta onnistuivat valloittamaan ne, ennen kuin heille aukeni tie Egyptiin. Aleksanteri otettiin vastaan Egyptissä

vapauttajana, ja täällä hän viipyi talven yli 332 – 331 eKr. Kun Aleksanteri jatkoi valloitusretkeään, hän kulki Palestiinan kautta. Koko vanhan Orientin (Itämaat) hän valloitti ja jatkoi edelleen aina Indus-joelle asti ja melkein Hindustuvuoriston juurelle. Näin hän tuli valloittaneeksi lähes koko sen maailman, joka oli kuulunut Persian suurvaltaan. Paluumatkallaan Aleksanteri Suuri sairastui kuumetautiin ja kuoli 33-vuotiaana Babelin kaupungissa 13. kesäkuuta vuonna 323 eKr.

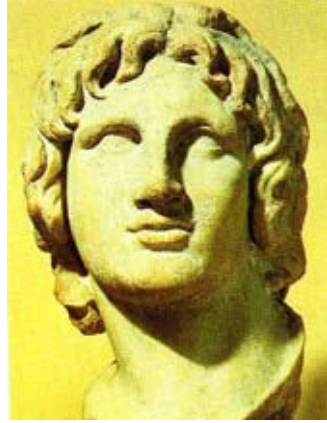
Aleksanteri Suuren kuoltua hänen valtakuntansa hajosi nopeasti. Kuninkaaksi sopivaa perillistä ei ollut. Aleksanterin seuraajat, kuuluisat valloittajapäälliköt, diadokit, ajautuivat pian sotimaan vallasta keskenään. Aleksanterin perhe murhattiin näissä valtaistuinsodissa. Puoli vuosisataa kestäneiden sisällissotien jälkeen valtakunta jakautui kolmeen

kuningaskuntaan: Antigonoksen jälkeisten Makedoniaan, Seleukoksen Etu-Aasiaan ja Ptolemaiosten Egyptiin.

– *Eero Toivonen*

Seuraavassa numerossa:

Mitä Aleksanteri Suuren jälkeen?

LÄHDE: History today 2001-2

Jerusalem, Jerusalem...

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 150 vuotta kirjailija **Selma Lagerlöf** (1858-1940) syntymästä. Vuonna 1901- 1902 hän julkaisi kirjat *Jerusalem I* ja *Jerusalem II*. Ne kertovat siitä, kuinka herätysaarnaaja agitoi ihmisiä myymään omaisuutensa ja lähtemään kanssaan Jerusalemiin odottamaan Kristuksen tuloa. Nelisenkymmentä henkilöä lähti Taalainmaalta. Kristus ei tullut. Miten pyhiinvaeltajille kävi, siitä voit lukea edellämmainituista teoksista.

Muun muassa *Jerusalem*-kirjoista sekä Nils Holgerssonin-kirjasta saamillaan rahoilla Selma osti takaisin entisen kotikartanonsa Mårbackan 1910. Vuonna 1909 saatu Nobelin palkinto ehkä edesauttoi asiaa myös...

Juhlavuoden yksi mielenkiintoinen tapahtuma on Stiftelsen Bergetin järjestämä kurssi Rättvikissä 15-18/5. Tee-

mana on ”*Gud, låt min sjål komma till mognad.*” *Selma Lagerlöf ja kristillinen perintö.*

Selma ei halunnut kutsuttavan itseään kristityksi, mutta hänen kirjallinen tuotantonsa käsittelee monia perimmäisiä kysymyksiä uskosta, epäilystä, syyllisyydestä, anteeksiannosta.

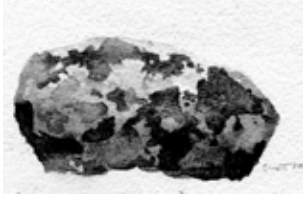
Kurssin pohjustukseksi suositellaan luettavaksi molemmat *Jerusalem*-kirjat. Yhteystiedot:

Stiftelsen Berget, 795 91 Rättvik
puhelin: 0248-79 71 70
sähköposti: david@berget.se

Lisätietoja kurssista:
www.berget.se

Lisätietoja Selmasta ja juhlavuodesta:
www.selmalagerlof.org

– SM

Musta kivi

Tulin tuntemaan erään perheen kauan sitten. Perheen äiti oli melko sievä ja iloinen äiti herttaisten lastensa keskellä. Elämä hymyili, äiti hymyili ja lapsetkin hymyilivät. Mutta eivät aina.

Perheen isä oli alkoholisti ja kova tupakoitsija. Alkuun onnelliselta vaikuttavaan kotiin laskeutui epämiellyttävä ja pahanhajuinen varjo. Isän kaljoittelu yltyi pienestä alusta jokapäiväiseksi oluen ja viinan juomiseksi. Sekin olisi vielä jottenkin mennyt, mutta sitten äitikin alkoi tupakoida – ensin vähän, sitten enemmän. Lopulta hän alkoi juoda yhdessä miehensä kanssa. Kodin iloinen henki katosi, ja lasten hymyt harvenivat.

Vuodet kiersivät kulkuaan lasten seurattessa, miten iloinen äiti muuttui äksyksi rähisijäksi, joka tupakka hampaissaan riiteli miehensä kanssa siitä, kuka oli juonut ja kenen viinat.

Käydessäni heillä kylässä jouduin näkemään, mitä viina saa aikaan. Ennen niin hyvin hoidettu koti oli likainen, ja kaikkialla lojui tupakan pätkiä ja tuhkaa. Ikkunaverhot roikkuivat ruskeina savusta ja haisivat pahalle. Lapset liikkuiivat vakavina ja pelokkaan tuntuina isän öristessä karkealla äänellä örinöitään. Näin mustelmia äidin kasvoissa ja käsivarsilla. Rakkaus oli vaihtunut kiukkuun ja tappeluun.

Eräänä päivänä saapui uutinen perheen nuorimman tyttären kuolemasta. Ei ollut jaksanut elää vanhempien jatkuvan juomisen ja rähinöinnin takia. Oli ottanut viinaa rautatablettien ohessa, ja löydettiin kuolleena. Hautajaisissa sain

surukseni nähdä perheen isän käyvän tämän tästä kellarissa, missä hänellä oli olutpurkit ja viinakset. Ei jaksanut olla raittiina edes lapsensa hautajaisissa! Sama koski äitiä. Jouduin viemään hänet autolla sairaalaan, kun meni niin tolkuttomaksi, että lapset pelkäsivät myös äidin kuolevan.

Aika kului. Yhä perheessä tapeltiin ja juotiin. Isommat lapset, tyttöjä kaikki, muuttivat kotoa saadakseen elää parempaa elämää. Eräänä jouluaattona isä otti tabletteja ja viinaa, ja hänet löydettiin tajuttomana kotoaan. Sairaalassa voitiin vain todeta hänet kuolleeksi. Se oli lapsille kurja joulu, joka ei helposti unohdu.

Leskeksi jäätyään äiti alkoi juonitella ja riidellä lastensa kanssa saaden nämä kyllästymään itseensä. Ennen niin hyvät välit menivät lopullisesti pilalle.

Äidin terveys alkoi horjua. Hänen toiseen jalkaansa tuli pitkäaikaisen tupakoinnin seurauksena kuolio. Jalka oli amputoitava polven alapuolelta. Äiti ei enää voinut asua kotona.

Se oli kova isku kaikille, mutta kaikkein vaikein hänelle itselleen. Lapset yrittivät auttaa vointinsa mukaan, mutta äidin jatkuva kiukuttelu ja täysin aiheettomat syytökset hänen omaisuutensa ja rahojensa varastamisesta sai vanhimman tyttären pinnan palamaan. Hän lakkausi auttamasta äitiään. Hänestä seuraava teki samoin. Äiti sai kokea, miltä tuntuu, kun jää yksin. Olisi luullut, että hän lopultakin huomaisi käyttäytymisensä ja pyytäisi lapsiltaan anteeksi ja alkaisi elää toisenlaista elämää, mutta ei.

Kun erään kerran soitin hänelle ja kyselin vointia, kauhistuin, kuinka hän kirjoillen haukkui tyttäriään ja syytti heitä varkaiksi. Keskustellessani vanhimman tyttären kanssa sain kuulla, ettei hän jaksanut enempää. Äiti oli kalvanut hänen voimansa loppuun. Vain muutaman päivän päästä sain surusanoman: äiti oli yllättäen kuollut.

En voinut lähteä hautajaisiin mutta lähetin postitse osanottoni. Kun hautajaisten jälkeen kyselin, miten kaikki oli mennyt, kuulin, että musiikki oli ollut erinomaista ja pappi oli puhunut asiallisesti, mutta yksi tyttäristä ei ollut saapunut, koska äiti ei ollut pyytänyt anteeksi väärää syytöksiään. Vanhin tytär oli tullut hautajaisiin musta kivi kädessään. Kun arkku lähdettiin viemään haudalle, hän laittoi mustan kiven arkun kannelle. Se laskettiin arkun mukana hautaan.

Mieleeni juolahti, että tyttären viha purkautui sillä tavalla – että se oli kuin

kostoa kaikista kärsityistä vuosista. Mutta sainkin kuulla, että musta kivi kyllä symboloi kaikkea sitä pahaa mitä he olivat kärsineet, mutta että nyt oli tullut hetki, jolloin kaikki paha ja kyyneleet haudattiin sen kiven mukana ikuisesti pois mielistä.

Se oli anteeksiannon ja rakkauden voitto katkeran eron hetkellä. Lapsen sydän antoi äidille anteeksi.

Haudatkaamme mekin kaikki katkeruus ja antakaamme lähimmäisillemme anteeksi. Se on mustan kiven sanoma.

Teuvo Pärlesten

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Monien elämän reppuun jo lapsuus säilyttää raskaita järkäleitä. Ehdottoman rakkauden kokemus, armo ja anteeksi-anto voivat louhia niitä pienemmiksi.

Elämää raskaammat kulissit

Samana kesänä (1983) kuin ylläolevan kuvan ”Herkules” taisteli elämästään Helsingissä, teatteriohjaaja **Kalle Holmberg** (s. 1939) istui valmistelemaan seminaariesitystään Valamon luostarin hautausmaalla, jossa **Pentti Saarikoske**a (1937-1983) oltiin juuri viemässä viimeiseen leposijaansa. Alkoholilla oli

oma, vahva osuutensa Ruotsissakin paljon asuneen runoilijan ennenaikaiseen kuolemaan.

Kalle Holmbergin lapsuutta leimasi myös alkoholi. Isän humalassa ollessa Kalle osui joskus tämän nyrkkien tielle. ”Itseään etsivä, särjetty vanha ihminen”, hän toteaa isästään. Omalla kohdallaan Holmberg sanoo alkoholin auttaneen valaistumaan, pääsemään hetkeksi eroon peloista elämää suurempaan ylitunnelmaan. Rajusta ryypäämisestään huolimatta hän pystyi hoitamaan työnsä. Yksityiselämän raskaita kulisseyksiä ylläpitivät ystävät ja Ritva-puoliso, kunnes syyskuussa 1982 Kallen omakin mitta tuli täyteen.

Muita työkseen ohjanneen miehen ohjasi kapakasta kirkkoon ”sattumaa suurempi tekijä”. Ortodoksisen uskon puitteissa Kalle löysi mahdollisuuden ”ymmärtää Jumalan kuvaa meissä itsessämme”. Enää ei tarvitse peitellä pelkoa uhkarohkeuteen ja viinaan.

Nuoruudessaan kirkosta eronneen entisen kommunistin suusta välittyy nyt vakaumus: ”Suurin niistä on rakkaus...”

–SM

Lähteet: *Eeva*, helmikuu 2008; Wikipedia (internetti): Pentti Saarikoski

Maailman valo

Oletko pimeänä vuodenaikana enemmän 'sad' (surullinen) kuin valoisana? Sinulla voi olla SAD! Valo vaikuttaa hyvinvointiimme. Moni (10-20 %) tulee vähemmän ulospäinsuuntautuvaksi pimeänä vuodenaikana. Jopa 40 % kokee itsensä väsyneeksi ja alakuloiseksi. Noin 3-5 %:lla diagnosoitiin voi olla SAD (Seasonal Affective Disorder), vuodenajasta johtuva masennus.

Ihmisen normaali vuorokausirytmii on noin 24,5 tuntia. Aamun valjetessa silmästä aivojen käpyrauhaseen tuleva valoärsyke sulkee melatoniinin ("uni-hormoonin") tuotannon ja korvaa sen kortisolilla ("stressihormoonilla"), jonka ansiosta piristymme. Kun pimeänä vuodenaikana valoärsyke jää tulematta, elimistö jatkaa melatoniinin tuotantoa, josta syystä tunnemme itsemme väsyneeksi.

Valon lisäannostusta voi hakea valoterapiasta. Esimerkiksi valokahvila Iglossa Tukholmassa sitä saa hintaan 110 kr/t. Terapiahuoneen 10000 luximäärän tarjoaa kuitenkin luonnonvalo jo pilvisenäkin päivänä. Puolipilvisellä säällä saadaan 50000 luxia, auringon paistaessa jopa 100000.*

Johannes Kastaja, joka saarnasi parannusta, oli "kirikkaalla liekillä palava lamppu" (Joh. 5:35). "Todellinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan" (Joh. 1:9). "Ei hän itse ollut tuo valo, mutta valon todistaja hän oli" (Joh. 1:8). "Hän tuli todistajaksi, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat siihen" (Joh. 1:7).

Jeesus sanoi: "Minä olen maailman valo" (Joh. 8:12). "Minä olen valo, ja olen tullut maailmaan siksi, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen" (Joh. 12:46).

Miksi uskoa juuri Jeesukseen?

"Uskokaa valoon, jotta teistä tulisi valon lapsia" (Joh. 12:36). "Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo" (Joh. 8:12). "Kulkekaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka kulkee pimeässä, ei tiedä, minne on menossa" (Joh. 12:35,36). Jeesukseen uskominen on elinehto siksi, että hänessä on "elämä, ja elämä oli ihmisten valo" (Joh. 10:28). "Pimeys ei ole saanut sitä valtaansa" (Joh. 1:5). Kaiken muun se on saanut valtaansa, mutta tätä ei.

"Niin kauan kuin olen maailmassa, minä olen maailman valo" (Joh. 9:5). Mikään lisävalo, joka häivyttää Kristuksen, ei valaise, vaikka olisi kuinka kirikkaalla liekillä loistava lamppu. Koska synkimmän varjon luo kuolema, vain se, joka hallitsee kuoleman, voi todella valaista. Kuka voi? Isä on tehnyt "Pojasta elämän lähteen" (Joh. 5:26). Poika sanoo: "Niin saa minulta elämän se, joka minua syö" (Joh. 6:57). "Minä annan heille ikuisen elämän. He eivät koskaan joudu hukkaan, eikä kukaan riistä heitä minulta" (Joh. 10:28).

Kaikkialta muualta meidät voidaan riistää – yhteisöstä, seurakunnasta, perheestä, työpaikasta. Kaikki muu meiltä voidaan riistää – terveys, ystävät, menestys, vaikutusvalta, kunnia, maine, talot, tavarat. Mutta hän, joka on sitonut väkevän, saa pitää saaliinsa. Miksi emme jäisi Herran rakkauden saaliiksi – heittäytyisi Vanhurskauden auringon valokeilaan? Hinta: 0 kr/ikuisuus. – SM

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

*) Lähde: *Ingenjören* n:o 2-2008, s. 8

Turvapaikka

(2 Tim 1:9)

Se , joka on kokenut Kristuksen armon on löytänyt kodin, Turvapaikan.

Armon kokemuksesta on tullut hetki ilman aikaa.

Se on tila, missä ihminen on pääsyt perille.

Enää ei tarvitse etsiä.

KUVA: SINIKKA MÄKVIERIKKO

KUVA: SINIKKA MÄKVIERIKKO

Armo on materiaalina
Jeesuksen liha ja veri
– sinun edestäsi annettu.

Armo on huolellisesti käärityt liinavaatteet,
naulan jäljet hänen käsissään.

Armassa elävä elää pyhää elämää.

Jeesus elää hänessä.

Ja minkä armassa elävä elää vielä lihassa,
sen hän elää uskossa häneen,
joka armahtaa.

Armo on turva kriisin keskellä. Se on Jeesus itse,
Jumala kanssani, minun luojani ja armahtajani.

Hän ei häpeä kutsua minua lapsekseen.

Hän ei häpeä armoa, jonka minulle antaa.

Armo saa luuni vahvistumaan,
selkäni suoristumaan,
tunnen olevani tasavertainen muiden kanssa.

Armo kuuluu kaikille, se on luotu taivasta varten
jo ennen maailman syntymää.

Pidä armo puhtaana,
älä lisää siihen mitään.

Silloin olet kotona

– Turvapaikassa

– *Samuel Suokko*

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

”Se on täytetty” riittää

Jo lapsena olen oppinut tuntemaan Jumalan. Kasteratkaisun tein varhain. Parikymppisenä kiinnostus hengellisiin asioihin lisääntyi. Seurakuntaelämässä olen ollut mukana välillä enemmän, välillä vähemmän.

Olen saanut kokea erityistä Jumalan johdatusta ja siunausta, mutta silti on jotain puuttunut. On ollut pieni välimatka Jeesukseen, en ole päästänyt Häntä niin lähelle kuin hän olisi halunnut tulla. En ole osannut todistaa ystävilleni uskostani. En ole tiennyt mitä kertoa. En ole myöskään osannut rukoilla Pyhän Hengen täytettyä elämäni.

Kerran, kun mieheni kanssa rohkaisuimme pyytämään Jumalaa täyttämään meidät Pyhällä Hengellä, tapahtui valtava muutos. Uskonelämäni puhkesi kukkaan! Portit sydämeni ovella murtuivat, Jeesus pääsi sisälle. Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa (Gal 2:20).

Pyhä Henki on syyttänyt valtavan rakkauden Jeesukseen Kristukseen. Olen oppinut ylistämään, riemuitsemaan Vapahtajastani. Pyhä Henki on paljastanut, kuka Jeesus Kristus on. Olen vapautunut kahleista. Elän uskoani todeksi. Olen löytänyt turvapaikan Jeesuksessa.

Eräänä sunnuntaina olin yötyövuoroni jälkeen nukkumassa. Pienimmät lapsemme (2- ja 3-vuotiaat), olivat ulkona isänsä kanssa. Lämpimästä talvesta huolimatta he olivat löytäneet pihalta jäätä. Olivathan he jäätä nähneet jo viime talvenakin, mutta silti he ihastelivat ja riemuitsivat siitä kuin uudesta asiasta elämässään.

Kun heräsin, lapsista oli todella tärkeää kertoa jäästä minulle. He halusivat, että minäkin näkisin. Vastasin, että kyllähän äiti tietää, mitä jää on. Ei autanut. Isän johdolla lapset lähtivät ulos hakemaan jäätä. Silmät loistaen he tulivat takaisin kädessään todella kauniit, ohuet jäälevyt. Toisen lapsen piti oikein maistaa, miltä jää maistuu. Jää oli kuin kristalli, sen läpi näki jopa lampusta tulevan valon.

Kun Pyhä Henki on syyttänyt rakkauden Jeesukseen Kristukseen, haluan kertoa siitä yhtä innokkaasti kuin pienet lapsemme jääpalasta. Enää en epäröi, en mieti mitä sanoa. Katseeni on kääntynyt itsestäni siihen, mitä Jeesus Kristus on vuokseni tehnyt. Pyhä Henki puhuu puolestani. Jeesuksen rakkaus on täyttänyt koko sydämen ja tulvii yli. Siitä riittää toisillekin. Haluan kertoa, kuinka Jumala on maailmaa rakastanut niin paljon, että hän antoi ainoan poikansa, ettei yksikään joka häneen uskoo, joudu kadotukseen, vaan saa iankaikkisen elämän (Joh 3:16).

Kun rukouksessa saan täyttyä Pyhällä Hengellä, nousee ylistys Jeesusta kohtaan. Se ei tuo pelkoa, vaan valtavan rakkauden! ”Se on täytetty” riittää tänäänkin. Siihen vedoten meillä on pelastusvarmuus, saamme syntimme anteeksi. Halleluja! Ylistys Korkeimmalle!

Pyhä Henki riisui minut kaikesta. Vain Jeesus Kristus ja Jumalan sana jäivät jäljelle. Koetko, että sinulta puuttuu jotakin uskon elämässäsi? Kaipaatko Hengen täytettyä? Se on tarjolla kaikille:

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

*Jeesuksen rakkaus
on täyttänyt koko sydämeni
ja tulvii yli. Siitä riittää toisillekin.*

*”Pyytäkää, niin teille annetaan.
Etsikää, niin te löydätte.
Kolkuttakaa, niin teille avataan”
(Matt 7:7).*

– Merja Agneta Suokko

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Kun fasadi rakoilee

Jumala on altistanut seurakunnan toiminnan niille vajavaisille ihmisille, jotka kulloinkin ovat käytettävissä. Voimameko lähteä samasta tosiasiaista?

Muukalaiset tunkeutuivat Jerusalemin porteista sisään, heittivät arpa sen asukkaista ja veivät sen väen mukanaan (Obadja 1:11). Omaa syytään Israel joutui pakkosiirtolaisuuteen.

Miten suhtautua erehtyneeseen seurakuntaan? Jäädäkö katselemaan sen onnettomuutta vihollisena vihollisten joukossa?

– Älä pilkkaa, älä ilku, älä herjaa... Älä tunkeudu sisään kansani porteista sen onnettomuuden aikana! Älä muiden joukossa katsele ivallisesti kansani hätää (Ob. 1: 11-13).

Kun seurakunta näyttää epäonnistuvan tehtävässään, onko siltä pidettävä taloudelliset edellytykset jatkaa toimintaansa?

– Älä kajoa sen omaisuuteen onnettomuuden päivänä! (Ob. 1:13).

Ovatko erehtyneet seurakuntalaiset vapaata riistaa?

– Älä väijy pakoteitten varsilla, pakoon

pyrkivien turmana! (Ob. 1:14).

Onko kaikki väärinkäytökset altistettava julkisuuden ajohajdille?

–Älä luovuta Juudasta paenneita takaa-ajajien käsiin ahdingon päivänä! (Ob. 1:14).

Kun ihanteiden ja todellisuuden välillä vallitsee ammottava aukko, eikö ole oikeus, jopa velvollisuus, arvostella?

– Koska sinä, Esau, kävit veljesi Jaakobin kimppuun, onnettomuus on kohtava sinua (Ob. 1:10). ”Kimppuun käyminen” ei tässä tapauksessa ollut aktiivista hyökkäystä, vaan asenne, joka piti aivan oikeana sitä, että rikkojalle kävi huonosti. Vailla empatiaa, jonkinlaisen ylemmyyden tunteen vallassa, Eesau otti etäisyyttä häpeään joutuneesta Jaakobista.

On kuitenkin merkillepantavaa, ettei Eesaun tehtävänä edes oikeudentunnossaan ollut tehdä veljensä Jaakobin kotaloa vielä raskaammaksi.

Pakkosiirtolaisuudesta paluun jälkeen maan jälleenrakennustyö pyrittiin kyseenalaistamaan ja saattamaan vääriin valoon ei ainoastaan viholliskansojen, vaan myös juutalaisten ylimysten ja profeettojen toimesta (Neh. 6:14). Rakentamista pidettiin kapinallisuutena vallitsevaa yhteiskuntajärjestystä ja kuningasta vastaan. Rakentajia yritettiin houkutella pois päätehtävänsä äärestä ”neuvotteluihin”.

Miten suhtautua ”omien” taholta tulevaan organisoituun ja syyllistävään vastarintaan?

– Minulla on suuri työ tekeillä. En voi tulla sinne, sillä työ keskeytyy, jos jätän ja lähdän luoksenne (Neh. 6:1-4).

Perättömät syytökset, väärät tulkinnot, jopa suoranaiset valheet olivat vastustajan tapa manipuloida kansaa, jotta se epäillen luopuisi koko yrityksestä. Valtapoliittisessa vehkeilyssä käytettiin hyväksi imartelua, uhkailua ja ystävyys- ja sukulaisuussuhteita (Neh. 6:17-18).

Jäivätkö rakentajat tarkkailemaan

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

*Joka metsässä kasvaa myös vääriä puita. Mutta jos lakkaamme vertailemasta, etsimästä ihmiskunniaa ja pelkäämästä sen menettämistä, Jumalalle avautuu mahdollisuus osoittaa, miten **omalta kohdaltamme** voimme olla muurin aukkoja korjaamassa. Sen horjuttamiseen hän ei meitä kutsu – ovathan Jerusalemin raunioitkin hänelle rakkaat, sen sorraläjiä hänen on sääli...*

vihollisten tai toinen toistensa edesotamuksia?

– Me palasimme kaikki muurille, kukin omaan työhönsä (Neh. 4:9).

Mikä vaikutus vastustuksella oli?

–Taakkojen kantajat työskentelivät vain toisella kädellä, toisessa he pitivät keihästä. Rakentajilla oli työn aikana miekka vyöllä. Näin me jatkoimme työtä aamun koitosta siihen asti, kun tähdet syttyivät taivaalle. Jokaisella oli ase valmiina (Neh. 4:11,12, 15, 17).

Huomattakoon, ettei vastustus estänyt työn valmistumista. Se vain aiheutti ylimääräistä kuormitusta. Sivustakatsoisuus vie usein vastuunkantajien huomiota ja resurssija tuomatta silti omaa panostaan evankeliumin edistämiseen.

Minkä tulisi olla Jumalan työn eri sektoreilla palvelevien asenne?

– Älkää pelätkö vihollisia! Muistakaa Herraa, joka on suuri ja pelättävä! Jumala sotii puolestamme (Neh. 4:8, 17).

Onko seurakunnan puutteellisuus ongelma? Ajatelkaamme silloin, miten kurjat ihmiset kurjuudestaan huolimatta ovat olleet mukana Jumalan suunnitelmassa. Rohkaistukaamme luottamaan, ettei hanke ole omamme – ei meidän eikä edes seurakunnan, vaan Jumalan.

On suuri vastuu olla työssä mukana. Mutta sivustakatsojan vastuu on vielä suurempi. Erehtykäämme mieluummin taistelussa Jumalan puolesta kuin häntä vastaan. Sillä ”Isä kunnioittaa sitä, joka palvelee minua” (Joh. 12:26). Jos Isä kunnioittaa vajavaisten kanssavaeltajiemme palvelusta, miksi emme mekin?

Emme voi ratsastaa toisten oikeassa tai väärässä olemisella menneisyydessä. On löydettävä vastaus siihen, mikä on Kristuksen palvelemista tänään ja tukea toinen toisiamme sen toteuttamisessa. Mitä seurakunnalta puuttuneekin, se voidaan saada vain Kristukselta itseltään (Ilm. 3:18). Kukaan muu ei tunne eikä voi täyttää todellisia tarpeitamme.

– S. Mäkivierikko

Jumala vie työnsä päätökseen. Meidän valintamme joko keventää vastuunkantajien kuormaa tai lisää sitä.

KUVA: DAN HAATAJA

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Aikohinpa ollaan tultu

Aikoihinpa ollaan tultu!
Sellaista ei ennen kuultu:
Pappi lasiruudun takaa
sanan leipää meille jakaa.

Ennen kirkkomatkallansa
patikoiden kirkkokansa
näki monet virstanpylväät,
mielessänsä mietteet ylväät.

Korpikyläin vaarit, mummut
ylittivät suot ja kummut.
Sanan nälkä tielle laitto.
Hartain mielin matkaa taittoi.

Pappi puhui, kansa itki,
Sana pahan juuret kitki.
Sitten jälleen kotimatkaa
kevein mielin jaksoi jatkaa.

Tänään eteen TV-purkin
istuvat saa jättää turkin.
Nyt ei haittaa hanget, hallat
eikä häijyt ilmavallat.

Mutta jotain puuttuu sieltä,
mitä löytyi kirkkotieltä:
aisakellon riemusointo,
tähtitaivas, aamunkoitto.

– Teuvo Pärlesten

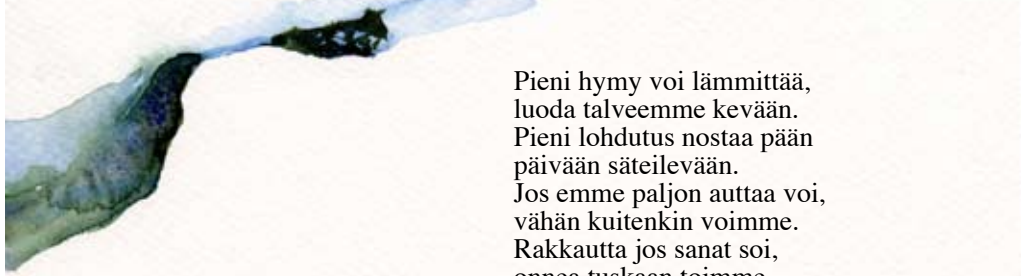

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

– **Tuskinpa hän tulee juhille**, arvelivat ihmiset (Joh. 11:56). Jeesus oli etsintäkuulutettu. Kuka ikinä tiesi, missä hän oleili, oli velvollinen ilmoittamaan siitä viranomaisille (Joh. 11:53, 54,57). Mitä jos Jeesus olisi *tällä kertaa* jäänyt pois juhlilta? Tappouhasta huolimatta hän kuitenkin tuli. ”Juuri tähän on elämäni tähdännyt” (Joh. 12.27), hän selitti. Rikkoiivatko muuten Jeesuksen ystävät lakia, kun eivät paljastaneet hänen olinpaikkaansa? Oliko Juudas ainoa lainkuuliainen ilmoittaessaan, mistä Jeesuksen voi löytää? Hänhän oikeastaan vain noudatti vallitsevia määräyksiä. Onko joskus väärin tehdä oikein, tai oikein tehdä väärin? Maallinen laki saattaa velvoittaa sellaiseen, mikä on ristiriidassa omantuntonne kanssa. Mitä tehdä? Natsit ratkaisivat asian siten, että heillä oli yksityinen ja työomatunto erikseen. Keskitysleirien joukkomurhissa ei ollut mitään väärää, jos ne toimitti tunnollisesti annettujen käskyjen mukaan. Voiko sokea kirjaimen totteleminen myös hengellisessä elämässä johtaa siihen, ettei lain henki toteudu? Voidaanko olla oikeassa väärin? Nohtaa hyvän vuoksi paras? – SM

Pieni ilo

Pieni ilo voi karkottaa
monta murhetta tieltä.
Pieni rohkaisu lahjoittaa
uutta, uljasta mieltä.
Pieni moite voi masentaa,
taivaan pilvillä peittää.
Pieni ilkeys kuolettaa,
ansoja polulle heittää.

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Pieni hymy voi lämmittää,
luoda talveemme kevään.
Pieni lohdutus nostaa pään
päivään säteilevään.
Jos emme paljon auttaa voi,
vähän kuitenkin voimme.
Rakkautta jos sanat soi,
onnea tuskaan toimme.

– Teuvo Pärlesten

Tule kanssani karkeloon

Käteeni tartu, juostaan!
Juostaan niin kovaa kuin jaksetaan.
Kaadutaan, nauretaan.
Ylös noustaan,
jatketaan.

Rakkaus, ihana rakkaus!
Vapaus, mieletön vapaus!

Juostaan uuteen alkuun vihreään,
Myötätuuleen lempeään.
Taivaan sineen raukeaan.
Pilvimassaan pehmeään...

Käteeni tartu, tule!
Tule kanssani karkeloon.
Juostaan niin kovaa kuin jaksetaan.
Kaadutaan, nauretaan.
Ylös noustaan,
jatketaan.

– Merja Agneta Suokko

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Loputon läksy

Sapattina 27.1.2008 saimme pitää pastori **Taisto Hillbergiä** vieraamamme Yläsalissa. Tahdomme kiittää, että Jeesus oli läsnä Pyhän Henkensä välityksellä. Raamatuntutkistelu oli vilkas, eikä loppua ollut tulla lainkaan. Sitä Taisto jo alkoi leikisästi ihmetellä.

Saarnaosuudessa keskityimme Jeesuksen jäähyväisrukoukseen (Joh 17). Siinä Jeesus kehottaa meitä olemaan yhtä, niin kuin Isä on Jeesuksessa ja Jeesus Isässä (Joh 17:21). Tämä johdattaa meidät siihen suureen yhteisöön, kaikkiin Jumalan lapsiin eri seurakunnista, että olisimme yhtä. ”Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua” (Joh 17:23).

Tätä koimme perheeni kanssa todeksi heti seuraavana päivänä. Södertäljen helluntaikirkkoon oli saapunut Keuruulta lastenkuoro JIPPIL. (Heidän laulujaanhan mekin laulamme kesäisin Kallioniemen leireillä). Evankeliumin raikkaus ja into välittyi lasten kautta ja antoi myös itselle valtavan halun kertoa ilosasnomasta: Jeesuksen veren kautta saamme syntimme anteeksi, se puhdistaa meidän puhtaan valkoiseksi. Saamme periä ikuisen elämän!
– Merja Agneta Suokko

Luther n:o 2?

”Tässä seison...” kerrotaan Lutherin sanoneen. Kyllä hän varmasti fyysisestikin seiso i oikeuden edessä, mutta lausahdus voisi olla myös sanatarkka käänös ilmaisusta ’ich stehe dazu’ (pysyn kannassani, en peru sitä, mitä olen sanonut/tehnyt).

– Ich stehe dazu, sanoi myös katolinen pappi **Bernhard Kroll** osallistuttuaan evankeeliseen ehtoolliseen Berliinin eku-meenisilla kirkkopäivillä (2003), vaikka menetti työnsä sen vuoksi. Katolisen opin mukaan ainoastaan ’vihityt’ (= katoliset papit) voivat muuttaa leivän ja viinin Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Kroll pitää ehtoollisen jakamista kaikkien kristittyjen oikeutena, eikä hän havainnut ehtoollisissa mitään eroa:

– Yhtä lailla siinäkin [evankeelisessa ehtoollisessa] otin vastaan Kristuksen.

Kroll ei ole ainoa katolinen pappi, joka on nauttinut protestanttista ehtoollista, hän on vain tehnyt sen julkisesti – sillä seurauksella, että hänet erotettiin virasta.*

Vatikaani näyttää pitävän selviönä tulkintaetuoikeuttaan kysymyksissä, joissa vielä on eroja protestantteihin nähden. Se antanee osviittaa siitä, kenen ehdoilla kirkkojen yhdentymisen on mahdollista edetä.
– SM

*) Lähde: Focus. Das moderne Nachrichtenmagazin n:o 24, 7. juni 2003

Kukaan
ei voi
pelastaa
ihmisiä
heidän
suruiltaan,
mutta
paljon
saa
anteeksi
se,
joka
valaa
heihin
utta
rohkeutta
kantaa ne.

– Selma Lagerlöf
kirjassa *Antikrists
mirakel*

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Kaksi Denaria

Suomalaisista ja ruotsalaisista koostuva miesryhmä lauloi ja todisti Yläsalissa 5.1.2008. *Kaksi Denaria* -organisaation puitteissa he suorittavat bussilähetystyötä jakaen ruokaa, puhtautta ja sielunhoitoa erilaisten riippuvuuksien uhreille Tukholman alueella. Itse ”puskasta” (alkoholismi, huumeet, rikollisuus) nousseina he vievät Jeesuksessa löytämäänsä toivoa sinne, missä toivoa ei ole. Nimi *Kaksi Denaria* viittaa summaan, jonka laupias samarialainen antoi majatalon isännälle ryöstetyn ja pahoinpidellyn uhrin hoitamista varten. Esirukouksin ja varoin voimme vahvistaa käsiä ja sydämiä, jotka ojentuvat kaikkensa menettäneiden puoleen tässä kylmässä maailmassa.

– SM

Lisätietoja netistä: www.tvadenarer.se

KOVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Poropeukalat voittivat

Suomalainen poropizza päihitti Italian, pizzojen luvattun maan, kansainvälisessä pizzakilpailussa New Yorkissa. Siinäpä terveiset Silvio Berlusconi, joka tässä taannoin morkkasi suomalaisia ruokakulttuuria. Mitä Berlusconi asiasta ajattelee, ei tiedetä, mutta italialaiskokin kerrotaan tyrmistyneen vaasalais-turkulaisen pizzayrittäjäparin, Jarmo Valtarin ja Pertti Laitisen, tempusta (*Iltasanomat*, nettiversio 12.3.2008). ”Monet ensimmäiset tulevat viimeiseksi...”

Saattavatpa poropeukalat voittaa – viimeiset tulla ensimmäisiksi – myös muissa yhteyksissä. Jeesuksen mukaan portto tai publikaani, joka ymmärtää parannuksen tarpeensa, menee taivasten valtakuntaan ennemmin kuin itseriittoinen uskon ekspertti, joka ei koe parannusta tarvitsevansa (Ilm. 3:17). Ettei vain olisi pieni provaroitus paikallaan?

– SM

OIKAISU: Yläsali 2007-4 (s. 19). Kyse ei ole Anna Syväsalmen omasta, vaan Adventtikirkon tilistä, jonka kautta voi tukea Albanian työtä merkitsemällä tiedonantoihin ”Albania”. Siis:
Suomen Adventtikirkko, Sampo 800015-61735
Muualta kuin Suomesta: Kysy pankistasi kyseisen tilin IBAN-numeroa kokonaisuudessaan.

Tulevia vierailuja kevät 2008

22.3. Agape-juhla **klo 14**
29.3. *Tuula Löwendahl*
12.4. *Armo Kuoppakangas*
Tukholman suomalaisen seurakunnan 20-vuotisjuhla
3.5. *Pekka Tähti*
17.5. *Timo Flink*
Tilaisuudet alkavat
lauantaisin klo 10.
Tervetuloa!

OSOITE:

Tukholman Suomalainen
Adventtiseurakunta
Olof Palmes gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

20

vuotta nuori

Tukholman Suomalainen
Adventtiseurakunta

viettä

JUHLAA

12.4.2008

Puhujavieraana

Armo Kuoppakangas

Musiikkia.

Tarjoilua.

Vapaa sana.

Aloitamme klo 10.

Jumalanpalvelus klo 11.

Varsinaiset ”synttärin”
sen jälkeen.

**TUUTHAN SIE?
TUO TUTTUI
TULLESSAS!**

TIEDUSTELUT
Tuulikki Hagström
puh. **08-500 81 907**

Meilläkö pyhäinjäännös?

Ruotsin kirkko on ostamassa takaisin vuosia sitten Ullångerin kirkosta varastetun keskiaikaisen pyhäinjäännösrasian, joka löytyi madridilaisesta museosta. Rasiasta kirkon kerrotaan tarjoavan puoli miljoonaa kruunua. Taskukokoinen, kuparinen ja emaloitu rasia on harjakattoisen talon mallinen. Rasian sisällöstä tietolähteet eivät kerro, eikä se tunnu olevan tärkeääkään.

Jokainen lienee huomannut, että rakkaan oman kirkkomme johto on syvästi huolissaan sen yhtenäisyydestä. Joskus tässä identiteettikampanjassa tuntuu ikään kuin Ullångerin tuoksu. Tuon tuosta vilkuillaan omaan adventistiseen keskiaikaamme, 1800-luvulle, kirkkorasiaa pu-leerataan milloin miltäkin pinnalta, hajurakoa muihin kristittyihin täh-dennetään. Tiiviys on tärkeää. Entä sisältö?

Asetammeko alttarille omien pioneeriemme pyhäinjäännösrasian vai toteutamme – ruodussa muiden kristittyjen kanssa – Herran lähetyksensä tässä ja nyt? Kun ihmiset ympärillämme voivat pahoin, meillä pitäisi olla kerrottavana parempi uutinen kuin oman kirkkomme yhtenäisyyden säilyttäminen. Se parempi uutinen tänä lopun aikana on evankeliumi Jeesuksesta, joka syntyi, rakasti, kuoli, nousi kuolleista, näyttäytyi omilleen, nousi taivaaseen ja tulee hakemaan omansa eri us-konsuunnista asumaan ikuisesti luonaan.

Väärästä me muistamme varoitella, mutta kaikille Kristukseen us-koville yhteinen lähetyksensä kertoa maailmalle ilouutista on jäämässä unohduksiin – ellei ole jo peräti joutunut varkaiden käsiin? Tämä py-häinjäännösrasia pitäisi hankkia pian takaisin, sillä se sisältää elävän Herramme oman lupauksen:

”Tämä on tosi. Minä tulen pian.” (Ilm. 22:20).

– Ari Laitinen

Korkea aika
asettaa elävä
pyhäinjäännös
paikoilleen?